

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια της φυλλάδιου 12).

Απελπισθεὶς ἀφ' ἑνὸς μετὰ τὸν θάγατον τῆς μητρός μου, ἀποκαμών ἀφ' ἔτερου ἀπὸ τὴν ἄκαμπτον αὐστηρότητα τοῦ πατρός μου, καὶ μακρὰν διατελῶν τῆς ἀδελφῆς μου, εὐρισκομένης τότε εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, ἐφειρόμην ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἔβλεπον μὲν χαρὰν ὅτι ἥγγιζα νὰ καταβῶ εἰς τὸν τάφον, ἔνθα ἀναπαύεται ἐκείνη τῆς ὁποίας διὰ παντὸς ἐστερήθην τὴν παραμυθίαν. Τυχαίνως τότε σὲ συνήντησα· σὺ μόνη ἐνόησες τὸ αἴτιον τοῦ μαρασμοῦ μου καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς σου, μοὶ ἐφάνη ὅτι μετεβλήθη εἰς οὐράνιον παράδεισον ἡ οἰκία ἐκείνη, ὅπου μὲ εἶχον σείλει ὀλίγον πρότερον διὰ ν' ἀποθάνω!

— Εἶναι λυπηραὶ ἀναμνήσεις!

— Δυσυχέστερον δῶμας τὸ παρόν! Πόσον ὡραῖα ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα εὐλογημένα ἔτη τὰ ὁποῖα διήλθομεν ὁ εἰς πληγίον τοῦ ἄλλου! ἡ σθανόμεθα ἀφατον εὐδαιμονίαν. ὅταν ἥμεθα μαζί, καὶ ποτὲ ἐκουσίως δὲν ἐχωρίσθημεν· ἀλλὰ τόρα, Θεέ μου, πόσον μεγαλητέρα μᾶς φαίνεται ἡ ἀπολεσθεῖσα εὐτυχία!

— Μὴ ἀναφέρεις τοὺς πανολβίους ἐκείνους χρόνους, Βίκτωρ, εἴπεν ἡ Δαλλιέ δακρύσασα, οιούτι αὐξάνει ἡ λύπη μου ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι συμπάσχεις μετ' ἐμοῦ, ἐνθυμήθητι κάλλιον, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἵσως φρόνιμον ν' ἀναξέωμεν παλιὰς πληγὰς, ἐνθυμήθητι τὸν σπαραξικάρδιον χωρισμόν μας. Ήώς ἀντέσχες καὶ ἀπεμακρύνθης ἀπὸ τὸν πύργον ἐκεῖνον, ὅθεν οἱ γονεῖς μου μὲ ἀπέσπασαν τὴν προτεραιάν τῆς ἀναγωρήσεώς σου θυγάτησουσαν σχεδόν;

— Δέν ἡξεύρω, οὐδὲ ἐννοῶ πῶς τὸ κατώρθωσα· μὲ ἐνεύάρδυνε καὶ μὲ ἐσωσεν ἀπατηλήτις ἐλπὶς, ἥτις σήμερον ἐντελῶς ἐξέλιπε· δὲν ἥδυνάμην δηλαδὴ νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι ἀναχωρῶ δὲν θὰ ἐπανηρχόμην καὶ πάλιν, ἐκτὸς τούτου σὺ δὲν ἥσο πλέον ἐκεῖ, καὶ μόνη ἡ ἐλπὶς ὅτι ἥθελον σὲ ἐπανιδεῖ μὲ κατέπεισε νὰ τρέξω εἰς Βωλές· ἀλλως μοὶ ἥτο ἀδύνατον νὰ φύγω μακρὰν τῆς οἰκίας ἐκείνης, ὅπου ὑπῆρξα τόσον εὔτυχης καὶ ὅπου διηρχόμην τὰς ὡρας τόσον εὐχάριστα, ώστε δὲν ἥσθανόμην ὅτι παρήρχοντο! Ἐκεῖ ἐνέσταξες εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ βίου μου σταγόνας ἀμέροσίας τῶν ὁποίων τὴν ὑπέρμετρον ἥδυτητα μόνον ὅταν σὲ ἐστερήθην, Λουκίη, εξετίμησα!

— Η Δαλλιέ ἐμειδίασε θιλερῶς, ὃ δὲ Βίκτωρ μετὰ μικρὸν διάλειψμα σιγῆς ἐπανέλαβεν ἐν συγχινήσει.

«Καὶ δέκα αἰώνων ζωὴ ἐν μέσῳ τοιούτων βασάνων δὲν ἀντισταθμίζεται πρὸς τὰ δύο ἔκεινα ἔτη τὰ δύο ἔτη διηλθον ἐκεῖ! Σοὶ δύμνω, Λουκίη, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός μου, ὅτι ἀν δὲν ἥπτιζον νὰ σὲ προφέάσω καὶ νὰ σὲ καταπείσω νὰ ἐναντιωθῆς κατὰ τῶν αὐθαιρέτων ἀποφάσεων τῶν γονέων σου, ὃ πύργος ἐκεῖνος θὰ ἐγίνετο καὶ τάφος μου. Τὰ πάνδεινα ὑπέσην ἔκτοτε καὶ δύμως δὲν ἐλησμόνησα οὐδὲ θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ πικρὰ καὶ πύρινα δάκρυα σσα ἔχυσα, ὅταν, ἐξελθὼν περὶ τὴν αὐγὴν τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης στέγης καὶ στραφεὶς, εἶδον ἐσχάτην φορὰν τὸν πύργον ἐκεῖνον ὅπου ἀπήλαυσα πᾶν ὅ, τι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὑπάρχει χαρμόσυνον καὶ εὐτυχὲς τοῦ ἔρωτος δῶρον. «Η θέα τῶν δωματίων μας, τοῦ ἀνθοστολίστου δώματος καὶ τῆς γηραιᾶς αἰθούσης μοῦ κατεσπάραξε ὡς δίστομος μάχαιρα τὴν καρδίαν· ἔφυγα σχεδὸν παράφρων ὑπὸ λύπης χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσω κάνενα, διότι συνησθάνθην ὅτι δὲν θὰ ἥδυνάμην νὰ κρύψω τὴν συγκίνησίν μου ἀπὸ τὰ δύματα τῶν ἐν τῷ πύργῳ, ἀφοῦ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀντέσχον τὴν προτεραίαν. »

— Εμοῦ τὰ δάκρυα δὲν ἀνεγατίζοντο ὅτε ἔφυγον!..

— Φαντάσθητι πόσον ὑπέφερα ὅταν εὑρέθην ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ἥρχισα νὰ διαβαίνω τὴν ζοφερὰν καὶ χιονοσκέπαστον κοιλάδα! χίλιοι ἀπαίσιοι λογισμοὶ μοὶ ἥλθον κατὰ νοῦν· δὲν ἀπεφάσιζον νὰ κόψω τὰ μετὰ τῆς οἰκίας ἐκείνης συνδέοντά με δεσμὰ, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι αἱ παρελθοῦσαι ἡμέραι δὲν ἐπανέρχονται πλέον καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ βίος μου θὰ στερήται εἰς τὸ ἔξης καὶ σκοποῦ καὶ ἐπίδοσης, πολλάκις ἔσφιγξα σπασμωδῶς τὸ σπλον μου, πολλάκις ἐστάθην ἐν μέσῳ τῆς χιόνος παράφρος, ἐπτοημένος καὶ ταλαντεύομένος μεταξὺ θανάτου καὶ χωρισμοῦ! Ποῦ νὰ ὑπάγω, ἔλεγον, εἰς Κάυλον ἢ εἰς Μιλλώ; καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπεφάσιζον νὰ μείνω πλήν διὰ παντὸς ἐν μέσῳ καὶ τῶν δύο.

— Εν τῷ μετάξῃ τούτῳ ἐγὼ ἐγινόμην θῦμα τῆς ἀνηκούστου κενοδοξίας τῶν γονέων μου!

— Ω! ἐὰν ἥδυνάμην διὰ μέτου τοῦ σκότους τῆς ἀπεράντου ἐκείνης νυκτὸς νὰ ἴω ποὺ ειρίσκεσαι, ἐὰν ἐβεβαιούμην ὅτι ὁ γάμος ἐτέλεσθη, δὲν θὰ ἐδίσταξεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

διότι μόνη ή ίδεα ότι θὰ ἐλυπησο, περὶ τοῦ ὄποιου παντάπασι δὲν ἀμφίβαλλον, ότι θὰ σὲ ἐγκατέλειπον παντέρημον, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἀκατάσχετος ἐπιθυμία, ἡ ἀναπόφευκτος ἀνάγκη νὰ σὲ ἐπανίδω, ἀφώπλισαν τὴν χειρά μου τὴν ὥραν ἐκείνην!

— Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Δαλλιέ ἐγειρομένη, ἀς ἀφήσωμεν τὸ παρελθόν, διότι πᾶσά σου λέξις μου κατασπαράσσει τὴν καρδίαν καὶ μοὶ ἀνανεύνει λύπην, τὴν ὄποιαν διὰ μεγάλων, φεῦ! κόπων ἀπεκούμισα!

— Υπέφερες λοιπὸν καὶ σύ;

— Υπέφερα λύπας ἵσως καὶ μεγαλητέος τῶν ιδεικῶν σου, διότι οὔτε ἐδὼ, οὔτε ἀλλοῦ εὔρον τὴν ἐλαχίστην παρηγορίαν εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου. Μοὶ διηγήθης τὰ βάσανά σου, ἀλλὰ φαντάσου πόσον ἐγὼ ὑπέφερα εὐρισκομένη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀνεπόλουν τὰ παρελθόντα ὄνειρά μας! Ποσάκις ἐκάθισα ὑπὸ τὰς λεύκας τοῦ πύργου, ὅπου καὶ ἀλλοτε, καὶ ἀνέμενον νὰ ἀκούσω μακρόθεν τὴν φωνήν σου καὶ τοὺς λόγους ἐκείνους οἵτινες τόσον μὲ κατετάραττον! Συγχάκις, ἀλλὰ πάντοτε μόνη, πάντοτε τεθλιμμένη καὶ μὲ καρδίαν ἐσπαραγμένην ἐπανηρχόμην ἀπὸ τὸν ὑπὸ τὰς δεδροστοιχίας περίπατον, τὸν ὄποιον τοσάκις ἐκάμαμεν μαζί.

— Α, Λουκίλη, Λουκίλη, γὰρ ηξευρες πόσον αὐτοί σου οἱ λόγοι μὲ συγχινοῦσι!

— Εργονται ὥραι καθ' ἀς νομίζω ότι ησυχάζω ὀλίγον καὶ μοὶ φαίνεται ότι δὲν εἴμαι πάντη ἀδιάφορος πρὸς τὰ τοῦ κόσμου ἀλλ' ἐν τῷ ἀμα μὲ καταλαμβάνει πάλιν ἡ ἐσχάτη ἀθυμία καὶ ἀπελπίζομαι περὶ πάντων καὶ περὶ ἐμφατῆς ἀκόμη!

— Ας ὑπάγωμεν νὰ εὔρωμεν τὴν Θηρεσίαν, εἶπε τόρα καὶ ὁ Βίκτωρ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων, δὲν ἀντέχω πλέον!

— Νομίζεις ότι, ἀν δὲν ἐγίνωσκον κατὰ βάθος τὰ γενναῖα καὶ ἀγνὰ αἰσθήματά σου καὶ τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς σου, θὰ ἐλάλουν πρὸς σὲ μὲ τόσην εἰλικρίνειαν;

— Ω τὸ γνωρίζω, καὶ σὲ εὐγνωμονῶ, Λουκίλη, μάθε ὅμως ότι καὶ τοῦτο εἰς σὲ τὸ ὄφειλω, διότι πᾶν ὅ, τι εὐγενὲς αἰσθῆμα ἔχω διὰ σου τὸ ἀπέκτησα, σὺ μοὶ τὸ μετέδωκας. "Ο, τι φρονεῖς περὶ ἔρωτος, περὶ τρυφερότητος καὶ ἀπειροίστου ἀφοσιώσεως τὸ φρονῶ καὶ ἐγὼ διὰ σοῦ. Κατὰ μὲν τὸ παρελθόν σὲ ἡγάπησα περιπατῶς δι' ἔρωτος μεστοῦ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, τώρα σὲ ἀγαπῶ καὶ ἡ φλεγομένη διὰ σὲ καρδία μου πάλλει καὶ τήκε-

ται, διὰν ἀναλογίζωμαι διὰ τοσαῦτα χάριν ἐμοῦ ὑποφέρεις! μεθύνω ὑπὸ ἡδονῆς βλέπων ότι ἡ συμπάθεια τῶν ψυχῶν μας εἶναι ἀμοιβαία καὶ ότι δὲν ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἀγνότητος τοῦ ἔρωτός μου· εἰς δὲ τὸ μέλλον θὰ σὲ ἀγαπῶ ἀκλόνητον ἔχων πεποίθησιν ότι ὁ δίκαιος Θεὸς θὰ ἀνταμείψῃ τὰ δεινά μας, καὶ βραβεύων τὴν ἀρετὴν σου, θὰ χαρίσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς χρόνους εὐδαιμονίας.

— Ηισεύεις εἰς τὰς μαγείας; εἶπεν ἡ Δαλλιέ προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ διὰ μέσου τῶν δακρύων της.

— Πρὸς τί μὲ ἔρωτᾶς;

— Γόρατὸ μανθάνεις, ἀλλ' ἀποκρίσου πρῶτον.

— Ναι, τὰς πιστεύω, καὶ μάλιστα διὰν πρόκηται περὶ σου.

— Ας ηναι, ἀκουσον τι μοῦ συνέβη. Ἐνεδύθην τὰ ἐνδύματα μιᾶς χωρικῆς καὶ οὕτω μεταμφιεσθεῖσα ὑπῆγον καὶ ἐσυμβουλεύθην τὴν μάντιδα τοῦ Μοντέκ.

— Καὶ τί σου εἶπε;

— "Ω! φοβερὰ πράγματα!"

— "Οσω ηξεύρει τί λέγει, ἀλλο τόσῳ ἀληθεῖς εἶναι καὶ αἱ προφητεῖαι τῆς!"

— "Άκουσον, ἐκτὸς τῶν ἀλλων φρικτῶν λόγων της μοὶ προεῖπεν ότι θὰ χηρεύσω!"

— Εἴθε νὰ ἀληθεύσῃ! ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ ταπεινὴ τῇ φωνῇ.

— Τότε ἐκινήθην ὑπὸ περιεργείας, καὶ ἡρωτησα ἐὰν θὰ νυμφευθῶ καὶ πάλιν.

— Τί ἀπεκρίθη;

— "Οτι θὰ νυμφευθῶ ἐκεῖνον, τὸ ὄποιον ἀγαπῶ.

— "Ας ἐλάμβανα τοιςύτον εὐτύχημα!"

— Μή γένοιτο, Θεέ μου! Ήξεύρεις πότε τὸ εὐτύχημα αὐτὸν θὰ πραγματοποιηθῇ, κατὰ τοὺς λόγους τῆς μάντεως;

— Άφου ἀποθάνω;

— Ναι, εἶναι ἀποτρόπαιον μάντευμα καὶ διμως δὲν μὲ ἐλύπησε πολὺ, διότι διελογίσθη ότι δι' εἰς τῶν δύο μας δὲν θὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀλλου καὶ ἐπομένως γλυκεῖα μὲ μένει παρηγορία ότι ἀν δὲν εὐτυχήσωμεν νὰ ἐνθῶμεν επὶ τῆς γῆς θὰ μᾶς ἐνώ ση τούλαχιστον ὁ τάφος.

— Λουκίλη, εἶπεν ὁ Βίκτωρ συγκεκινημένος, ἀφες τὰς πενθίμους καὶ θλιβερὰς αὐτὰς ιδέας.

— Η εὐτυχία ἀν τόρα μᾶς φεύγει, θὰ ἐπανέλθη μίαν ημέραν, διότι δὲν εἶναι φυσικὸν οὔτε ὁ Θεὸς θέλει, ωστε ὁ ἄνθρωπος, τὸ ταλαίπωρον καὶ ἀσθενὲς αὐτὸν πλάσμα του, νὰ

βασανίζηται αἰώνιως. Ἄφοῦ παρέλθῃ ἡ καταιγὶς ὁ κάλαμος ἐγείρεται, καὶ δροσισθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ στεγνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἥλιου κλίνει πάλιν χαριέντως ἐπὶ τοῦ διαιυγοῦς ποταμοῦ καὶ ἡ πρωΐη ἅυρα διὰ τῶν φύλλων αὐτοῦ διερχομένη συρίζει εὔθυμως. Προσίσθημά τι μὲ λέγει ὅτι καθὼς ἔκεινο, οὕτω καὶ ἡμεῖς θὰ ἀπολαύσωμεν ἡμέρας χαρμοσίνους μετὰ τόσας συμφοράς.

Ἄγριαι ὡρυγαὶ ὡς ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς προσερχόμεναι παρηκολούθησαν τοὺς λόγους τούτους.

— Ακούεις; εἴπεν ἡ Δαλλιέ, εἴναι ὁ δυστυχὴς, τοῦ ὄποιου ἡ παραφροσύνη παροξυνομένη καθ' ἐκάστην καὶ αἱ ἄγριαι αὐτοῦ φωναὶ μὲ παγώνουσιν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ μοῦ διασχίζουσι τὴν καρδίαν.

— Ηροτιμότερος δὲ αὐτὸν θὰ ἥτο τῷόντι ὁ Θάνατος! Ἀλλὰ κάποιος ἔρχεται, ἔγω λοιπὸν σὲ ἀφήνω. Θὰ λάβω τὸ εὐτύχημα νὰ σὲ ἐπανίδω γρήγορα;

— Συνόδευσον τὴν Θηρεσία αὔριον ὅταν θὰ ὑπάγωμεν εἰς Βωσολέγην.

Ο Βίκτωρ τὴν εὐχαρίστησε διὰ νεύματος, ὕστερον δὲ εἰσχωρήσας ἐν σπουδῇ πρὸς πλαγίαν καὶ δασύφυλλον δενδροστοιχίαν, προσεπούθη ὅτι ἀπομακρύνεται, ἀλλ' ἔπειτα κεντηθεὶς ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐπέστρεψε κρυφίως διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἂν ὁ νεοελθὼν δὲν ἥτο ὁ ἵπποτης Δάρκη ἀλλ' ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τοὺς ζηλοτύπους ἡ προαίσθησις τὸν ἡπάτησε, διότι ἀντὶ τοῦ ὡραίου καὶ χαρίεντος ἵπποτου εἶδε διὰ μέσου τῶν φύλλων πολιὸν γερόντιον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὄνυχων μελανὰ ἐνδεδυμένον. Ἡτο ὁ σοφὸς καὶ ἀείποτε σοβαρὸς Δελσώλ, ιατρὸς τοῦ βασιλέως· οὗτος χαρετήσας εὐσεβάστως τὴν κυρίαν Δαλλιέ, εἴπε·

— Κυρία, ἡ ὑγεία τοῦ συζύγου σας προβαίνει ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ τὰ χείρων ἐπειδὴ δὲ ἡ νόσος του εἴναι ἀνίατος, πρέπει νὰ λάβωμεν δλας τὰς ὑπὸ τοῦ ὄρθου λόγου ἐπιβαλλομένας προφυλάξεις.

— Πρὸς τί νὰ τὸν βασανίζητε περιπλέον τὸν δυστυχῆ! δὲν ἀρκοῦσιν ὅσα πάσχει;..

— Δὲν πρόκειται τόρα περὶ αὐτοῦ, Κυρία, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν νοσηλευόντων αὐτὸν καὶ ἵσως μάλιστα περὶ τῆς ζωῆς σας.

— Δὲν εἴναι κεκλεισμένος καὶ δεδεμένος; τί ἄλλο θέλετε νὰ πράξωμεν;

— Θέλω, εἴπεν ὁ ιατρὸς ἐπακουμδῶν ἐπὶ τῆς βάσιδος του, νὰ προλάβω τὰς συνεπείας

παραφροσύνης μανιώδους, συνεπείας αἵτινες πιθανὸν ὑπὸσθῶσιν δλέθριαι, ἐὰν δὲν ἐκτελέσητε τὰς παραγγελίας μου.

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε, κύριε;

— Νὰ τριπλασιασθῶσιν οἱ φύλακές του καὶ νὰ ἀλυσσοδεθῆ!

— Κύριε Δελσώλ, ἀπεκρίθη ἡ Δαλλιέ ἐντόνως, περὶ τῶν φυλάκων δὲν ἀντιλέγω, ὀλλὰ δὲν ἀνέχομαι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ἀλλην συμβουλήν σας· τὴν θεωρῶ βάρβαρον καὶ προτιμῶ νὰ πάθω πρώτη ἔγω παρὰ νὰ τὴν ἐκτελέσω!

— Θὰ πάθητε, κυρία! Ἐγὼ νίπτω τὰς γειράς μου, προσέθετε ζωηρῶς ὁ Ιατρός.

Ο Βίκτωρ δὲν ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἀκροσθῇ περισσότερον, ἀνεχώρησε λοιπὸν διὰ πολλῶν πάλιν προφυλάξεων καὶ διευθύνθη πρὸς ἐντάμωσιν τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ὄποιαν καὶ ἐνδομύχιως εὐχαρίστει ὅτι ἐβράδυνεν εἰς τὴν γραφὴν τῆς ἐπιστολῆς. Άς όμολογήσωμεν σμῶς ὅτι καὶ μεγάλην χάριν δὲν ὠφείλε πρὸς αὐτὴν, διότι ἡ Θηρεσία ἔνεκεν ἀπροόπτιων περιστάσεων τόσον ἀπησχολήθη, ὥστε ἐλημόνησεν ἐντελῶς τὴν ἐπιστολήν. Ανοίξασα τὸ παράθυρον διὰ νὰ φωτισθῇ τὸ δωμάτιον εἶδε τὸν Πολωνὸν λοχαγὸν, ὅστις ἐπλησίασε τότε καὶ ἔξεθεσεν αὐτῇ τὰ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Βογρεπῶ συνέντευξίν του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁδὸς ἔτυχεν ἔρημος τὴν δραν ἐκείνην, ἡ όμιλία ἐξηκολούθησε καὶ ὁ λοχαγὸς ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ψιράρχου καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του. Ἀλλ' ἐνῷ ἐπανελάμβανε τοὺς ὅρκους του ἐπὶ τὸ γερμανικότερον, ἡ Θηρεσία ἀκούσασα τὸ βῆμα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔκλεισεν ὁρμητικῶς τὸ παράθυρον· ἀφ' ἑτέρου προσέδραμε καλπάζων καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἄμα τὸν ἐπλησίασεν ἀνέκραξε πνευστιῶν.

— Ιππεύσατε ἀμέσως, λοχαγέ!

— Διατί ἀνόητε;

— Ο διοικητὴς τοῦ τάγματος σᾶς παρακαλεῖ νὰ ὑπάγητε ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μοιράρχου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

VIII.

ΤΟ ΚΕΚΕΝΤΗΜΕΝΟΝ ΜΑΝΑΥΑΙΟΝ.

Μὴ λησμονῶμεν ἐν τούτοις τὴν ἐντολὴν ἦν ἀνέλαβεν ὁ Ευπνητός. Ο μοιράρχος τῷόντι ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τοῦ Ταμία

εὗρεν ἐκεῖ τὴν γηραιάν ἀλώπεκα τῆς εἰσαγγελείας καὶ τὸν. Σαδὼν. Τὸ μέτωπον τοῦ εἰσαγγελῆς ἦτο τόσῳ συνωφρυμένον ὥστε ὁ Δαγγλῆς ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐνόησεν ὅτι κάτι καινὸν συνέβη· ῥίψας λοιπὸν ἀποτόμως ἐπὶ προστυχούσης ἔδρας τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του,

— Λοιπὸν κύριε, ηρώτησε ζωηρῶς ὡς πάντοτε, τί τρέχει;;.

— Σπουδαῖα πράγματα, κύριε μοίραρχε.

— Ανεκαλύψατε τίποτε;

‘Ο Σαδὼν κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ἐπισήμως καὶ μυστηριώδῶς.

— Ε, ἔξιχνιάσατε τέλος πάντων;

— Κάτι καλήτερον ἀκόμη, κύριε μοίραρχε.

— Λαλήσατε λοιπὸν, φίλε μου!

— ‘Αν δὲ προβλέπω πραγματοποιηθῆ, καὶ νομίζω ὅτι ἡ ἐλπίς μου δὲν εἶναι ματαία, τέλος πάντων ἐπατήσαμεν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε, καὶ κρατοῦμεν ἀνὰ χεῖρας τὸν λύχον, ὅστις θὰ φωτίσῃ τὰ ἀδύτα σκότη ὅπου μέχρι τοῦδε ἐκρύπτετο ἡ μυστηριώδης συμμορία.

— Ο Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ!

— Νομίζω ὅτι ἡ μεγαλητέρα δυσκολία ἔξωμαλύνθη, μοίραρχε. ‘Ο Ευπνητὸς, σπως χθὲς προελέγομεν, ἐκέρδισε τὰ χίλια φράγκα.

— Εμαθες τίνος εἶναι τὸ μανδύλιον; ηρώτησε ζωηρῶς ὁ Δαγγλῆς, ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Ευπνητόν.

— Ναι, κύριε μοίραρχε, ἀνήκει εἰς τὸν λοχαγὸν τῆς Πολωνικῆς λεγεώνως.

— Εἰς τὸν λοχαγὸν Στανίσλαον;...

— Ναι, ταγματάρχα μου, εἰς αὐτόν.

— Κύτταξε καλά, κατεργάρη, πρόσεχε μὴ κατηγορεῖς ἀνεύ ἀποδείξεων, διότι ἂν μᾶς πλανᾶς καὶ τόρα, θὰ σὲ κλείσω εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν ὑπόγαιον νὰ σαπίσῃς ἐκεῖ μέσα ἔως οὖ ἀποθάνης.

— Ω, δσω δι’ αὐτὸν, δὲν φοβοῦμαι διόλου κύριε ταγματάρχα, ἀπεκρίθη ὁ Ευπνητὸς μὲν θῆσος ὅλως πατρικόν.

— Τὸ λέγω, διότι μοὶ φαίνεται παρὰ πολὺ τερατώδης τοιαύτη ὑποψία.

— Ωστε δὲν τολμᾶτε νὰ τὴν πιστεύσητε, εἴπε χαμηλοφώνως ὁ Σαδὼν. Καὶ ἐγώ καὶ ἀρχὰς ἐμεινα ὡς ἐμβρόντητος, ἀλλ’ ὑστερὸν συνδυάζων πολλὰς περιστάσεις ἄλλως ἀνεξηγήτους, καὶ ἔχων ὑπ’ ὅψιν τὰ ἀόρατα τεχνάσματα τὰ ὅποια δὲν δυγάμεθα μὲν νὰ ἀνακαλύψωμεν, ὑποπτεύμεθα δμως διὰ ἔξυφαίνονται παρ’ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὰς ἀνωτάτας κοινωνικὰς τάξεις, διελογίσθην δι.

αὶ ἀνακαλύψεις τοῦ Ευπνητοῦ μεγάλως θὰ μᾶς διαφωτίσωσιν.

— Ας ἴδωμεν τί μέλλει γενέσθαι.

— Δὲν θὰ βραδύνει τὸ πρᾶγμα.

— Τί ἐννοεῖτε τοῦτο λέγων;

— Όσονούπω φθάνει ὁ λοχαγὸς κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ του.

— Ίδιον αὐτὸς, κύριε ταγματάρχα, εἴπεν ὁ Ευπνητὸς κυττάζων πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ ταύτοχρόνως ἡκούσθη κάλπασμα ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

‘Ο Δαγγλῆς βεβαιωθεὶς ὅτι ἥρχετο, ἀπέπεμψε τὸν ταγματάρχην καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του σοβαρὸς μὲν τὴν ὅψιν ὅμως καὶ τόσον ἀπαθῆς ὅσον ὁ Σαδὼν. Ο λοχαγὸς ἐν τούτοις ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος μὲν φλεγματικὴν ἀπάθειαν φαίνεται δὲ ὅτι τὸν ἥλεγχον δλίγον ἡ συνειδησίς, διότι ὅσω ἐπλησίαζε, τόσω ἐφαίνετο διστάζων. Αφοῦ λοιπὸν δις καὶ τρὶς ἐστάθη, ἀπεφάσισε τέλος πάντων καὶ συγκεντρώσας ἐν ἑαυτῷ ὅλην του τὴν ἀπάθειαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος τοῦ ξίφους ἐπακούμβων.

‘Η πρώτη ἐντύπωσις ἦν ἐπροξένησεν εἰς τὸν μοίραρχὸν καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα δὲν ἦτο πρὸς αὐτὸν εὔνοϊκή, διότι τόσον ἦτο προφανῆς ἡ στενοχωρία του καὶ ἡ ταραχὴ του τόσῳ μεγάλη, ὡστε οἱ δύω γέροντες ἐκυττάχθησαν ἀμέσως καὶ νέφος ἐπεσκίασε τὸ καὶ πρὶν συνωφρυμένον μέτωπόν των. Η παρατήρησας δὲ τοῦτο ὁ λοχαγὸς, ἔτι πλέον συνεταράχθη, ὡστε ὁ Δαγγλῆς ἡναγκάσθη τρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἔξης πρὸς αὐτὸν ἐρώτησιν.

Μαντεύετε ἀνχυμφιβόλως διατί σᾶς προσεκαλέσαμεν;

— Τὸ... ὑπόθέτω, ἀπεκρίθη τέλος ὁ Στανίσλαος τεθορυβημένος.

— Τότε ἔξηγεῖται καὶ ἡ ταραχὴ σας, παρετήρησεν ὁ Σαδὼν ὅστις εἶχε προσηλωμένον ἐπ’ αὐτοῦ τὸ ιεράκειον βλέμμα του.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ λοχαγὸς ἥρθισε.

— Κύριε Δαγγλῆ, εἴπε, εἴμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω ὅσας ἐξηγήσεις δικαιούσθε ν’ ἀπαιτήσητε παρ’ ἐμοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως χάριν τῆς ὅποιας ἥλθον ἐδώ· ἀλλ’ ἐπιτρέψατε μοὶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ παρουσία τρίτου δὲν μοιφαίνεται πολὺ ἀναγκαία.

— Ο κύριος ἐδὼ ἐίναι εἰσαγγελεὺς, ὑπέλαβεν ὁ μοίραρχος ξηρῶς.

— Τὸν γνωρίζω πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν βλέ-

- πω τίνος ἔνεκεν ἐπεμβαίνει ἐνταῦθα;
- Τόρα ἀμέσως τὸ μανθάνετε, ἀντέκοψεν
δὲ Σαδώκ, ἀναγνωρίζετε αὐτὸ τὸ μανδύλιον;
- ‘Ο Πολωνός ἡλιοιώθη τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ
δὲν ἀπεκρίθη.
- Λοχαγὲ, εἶπε ξηρῶς ὁ μοίραρχος, τί δη-
λοὶ ἡ σιωπὴ σας;
- “Οτι αἱ ὑποψίαι μας ἡσαν βασιμώταται
ἀνέκραξεν δὲ Σαδώκ.
- Καὶ τί ὑποπτεύεσθε, κύριοι, ἥρωτησεν ὁ
Στανίσλαος, ἀναλαβὼν ὀλίγην ἀταραξίαν.
- Ἀκούσατε, λοχαγὲ, εἴπεν ὁ Δαγγλῆς,
πρόκειται περὶ ὑποθέσεως σπουδαιοτάτης καὶ
ἐνδιαφερόμεθα εἰς αὐτὴν ὅλοι ὅσοι ὑπηρετοῦ-
μεν τὴν Α. Μεγαλειότητα, διότι ἀφορᾶ τὴν
ὑπόληψιν τῆς Πολωνικῆς Λεγεῶνος.
- Περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ τάγματός μου!
Ω, τότε, κύριοι, ὅμιλόσατε, δὲν δυσκολεύο-
μαι πλέον ν' ἀποκριθῶ.
- Γνωρίζετε, ἔξηκολούθησεν, ὁ Δαγγλῆς,
τὴν ὑπαρξίαν τῆς ληστρικῆς συμμορίας τῆς
καταμαστιζούσης τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα;
- Ἀναμφιβόλως, κύριε, ἔ, λοιπόν;
- Λοιπόν, κύριε, εἴπεν ὁ Σαδώκ, ὑπάρχει
βάσιμος ὑπόνοια ὅτι οἱ κακούργοι αὐτοὶ ὁ-
δηγοῦνται ὑπὸ ἀνθρώπων εὐγενῶν.
- Καὶ ἐμὲ, ἐμὲ ὑποπτεύεσθε; ἀνεβόησεν ὁ
λοχαγὸς ἐν βῆμα προβάς πρὸς τὸν Σαδώκ
καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους θέσας ἐν με-
γίστῃ ἀξιοπρεπείᾳ.
- Εῦγε! κύριε, δικαιολογήθητι, εἴπεν ὁ μοί-
ραρχος συγκινηθείς.
- Νὰ δικαιολογηθῶ ἀπέναντι τοιαύτης κα-
τηγορίας; ἐὰν δὲ οὐτοὶ ἀνθρωποι οὗτοι ἐκράτει ξί-
φος δὲν θὰ ἐδευτέρωνα λέξιν.
- Αὐταὶ εἶναι φράσεις κοιναὶ εἰς τοὺς ερα-
τιώτας, ὑπέλαβεν δὲ εἰσαγγελεὺς μετὰ παγε-
τῶδους ἀταραξίας ἀν εἰσθε ἀθώος διατί κα-
τεταράχθητε ἰδὼν τὸ μανδύλιον τοῦτο;
- Θὰ σᾶς ἔξηγήσω τὸ αἴτιον ἀφόβως, ἀφοῦ
πρότερον μάθω πρὸς τί δίδετε τόσην βαρύ-
τητα εἰς ἓνα ῥάκος.
- Δὲν τὸ καταλαμβάνετε;
- Όμηνω εἰς τὴν τιμήν μου, κύριε, δτι ὅχι.
- Μάθετε λοιπὸν ὅτι τὸ μανδύλιον τοῦτο εύ-
ρεθῇ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἀρεως μετὰ τὴν
φυγὴν τῶν κακούργων τῶν ληστευσάντων
τοὺς φίλους τοῦ προέδρου, καὶ κατὰ τὴν
μαρτυρίαν τοῦ κ. Βονρεπώ ἐχρησίμευε πρὸς
μεταμφίασιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν.
- Παράδοξον! εἴπεν ὁ λοχαγὸς, ἐπιδεικνύων
ἔκπληξιν δλως φυσικήν.
- Τόσω παράδοξον τωόντι, ἔξηκολούθησεν
δὲ Σαδώκ, ὡστε ἐννοεῖτε, πιστεύω τόρα, διατί
ἡ δικαιοσύνη ἐπιμένει τοσοῦτον.
- Δικαιότατον τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὰ εἰς τὸ
μανδύλιον τοῦτο οἰκόσημα δὲν εἶναι τὰ ἴδι-
κά μου.
- Καὶ ὅμως, εἴπεν δὲ Σαδώκ, λέγουσιν ὅτι
κατάγεσθε ἀπὸ ἥγεμονικήν οἰκογένειαν,
ἐδὼ λοιπὸν ὑπάρχει στέμμα βασιλικόν.
- Ἀληθέστατον, κύριοι, ἀλλὰ κρίνα δὲν
ὑπάρχουσιν εἰς τὰ οἰκόσημα τῶν Πολω-
νῶν βασιλέων.
- Ἀλλος πάλιν διάβολος ἔξετρύπωσε! ἀνέ-
κραξεν δ μοίραρχος ἀπόπληκτος! Εἶναι λοι-
πὸν τὸ βασιλικὸν στέμμα τῆς Γαλλίας! Τί
σημαίνει τοῦτο;...
- Ἀγνοῶ, ταγματάρχα, εἴπεν ὁ Στανίσλαος
ἔξισου καὶ αὐτὸς ἐκπεπληγμένος, τοῦτο μό-
νον σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι τὸ μανδύλιον αὐτὸ δὲν
εἶναι ἴδικόν μου.
- Διατί λοιπὸν ἐταράχθητε ὅταν σᾶς τὸ ἐ-
παρουσίασα, ἥρωτησεν δὲ Σαδώκ;
- Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι γνωρίζω
εἰς ποῖον ἀγήκει.
- Τότε εἰπῆτε μας ἀμέσως τὸ ὄνομά του.
- Μεθ’ ὅσα ἦκουσα δὲν ἡξεύρω τὴν ἀληθεία
ἄν πρέπη;...
- Πρέπει, λοχαγὲ, πρέπει ἂν ὅχι χάριν τῆς
τιμῆς σας, τούλαχιστον χάριν τῆς τιμῆς τοῦ
τάγματος εἰς δὲ οὐπηρετεῖτε.
- Ψπὸ τοιαύτην ἔποψιν θεωρουμένου τοῦ
πράγματος δὲν διστάζω πλέον. Τὸ οἰκοση-
μοφόρον μανδύλιον ἀνήκει...
- Εἰς ποῖον; ἀνέκραξεν δ μᾶλλον τοῦ μοι-
ράρχου ἀνυπόμονος Σαδώκ.
- Εἰς τὸν κύριον ἵππότην Δάρκ!
- Οἱ δύο ὑπάλληλοι ἔκυπτάχθησαν τόρα δευ-
τέρων φοράν. Μετά τινων δὲ λεπτῶν σιωπὴν
ὁ Δαγγλῆς ἀφοῦ ἐδικαιολόγησεν ὅπως ἡδύ-
νατο τὸ λάθος των, προφασιζόμενος ὅτι ἡ-
ναγκάζοντο νὰ ἔξετάζωσι πανταχοῦ πρὸς
ἀγεύρεσιν τῆς ἀληθείας, συνώδευσε τὸν λο-
χαγὸν μέχρι τῆς κλίμακος· ὑστερὸν δὲ ἐπι-
στρέψας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ κλείσας ἀσφα-
λῶς τὴν θύραν,
- Οποία ἀνακάλυψις! εἴπεν δλως ἐπτοημέ-
νος ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ λοχαγοῦ, πῶς νὰ
φαντασθῇ τις ὅτι ἀνθρωπος μὲ τόσῳ διακε-
κριμένους τρόπους καὶ ἔξωτερικὸν ἥγεμόνος
ἔχων ἥθελε φωραθῆ ἀόρατος ἀρχηγὸς τῶν
ληστῶν, τοὺς ὄποιους καταδιώκομεν!..
- Νὰ σᾶξεπω τὴν ἀλήθειαν, κύριε μοίραρχε,

ἐγώ κάπως πέντε υπώπτευσα.

— Διόλου δὲν ἀπορῶ, διότι σεῖς ποῖον δὲν ὑποπτεύετε; ίσως ίσως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ευπνητὸν, τὸν πολύτιμον Ἀργονίας;

— Ἐνθυμεῖσθε ὅτι πολλάκις σᾶς ἔξεθεσα τὰς περὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου νεήλυδος σκέψεις μου;

— Ναι, τὸ ὄμοιογῷ!

— Κανεὶς δὲν γνωρίζει πόθεν λαμβάνει χρήματα καὶ ὅμως ζῇ ώς πρίγκηψ.

— Οὐέντος λογικῶς συμπεράνοντες ἔξαγομεν, ὅτι δὲ ἀνόμων ἀναντιρρήτως μέσων διατηρεῖ τοιάυτην πολυτέλειαν.

— Εἶναι, φίλατε, ήλιος φαεινότερον· τόρα δὲ τί ποιητέον;

— Τί ποιητέον; νὰ μεταθῶμεν ἀμέσως μετὰ μιᾶς ἐνωμοτίας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Μόλις εἴπε ταῦτα ὁ Δαγγλῆς καὶ ἀμέσως ὁ Σαδώκ, ἀσκόνος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, ἤγέρθη λέγων· "Ας ὑπάγωμεν..."

Ἐπὶ τῆς δενδροφύτου λεωφόρου τῶν Καρμηλιτῶν, ἐκ τοῦ παρακειμένου συνωνύμου μοναστηρίου ἐπονομασθείσης οὗτοι, ἔκειτο τό καὶ τὴν θέαν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τοῦ ἵπποτου Δάρκου. Ἐκεῖλοι ποὺν κατευθυνθέντες ὁ μοίραρχος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, μόλις κατώρθωσαν καὶ εἰσῆχθησαν παρὰ τῷ ἵπποτη μετὰ ἡμισείας ὥρας παρέλευσιν, διότι παρεμποδίζοντο ἀνὰ πᾶν βῆμα ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν ἵκετῶν καὶ ἵπποκόμων, οἵτινες δὲν ὡμοίαζον κατὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων πρὸς τὸν κύριόν των.

Οἱ ἵπποτης Δάρκος, ἐφετρίδα ἐνδεδυμένος, περιεπάτει ἐπὶ δώματος γέμοντος φυτῶν δυσευρέτων καὶ πολυτίμων, καὶ ἐστεγασμένου ὑπὸ ποικιλοχρόου σκηνῆς. "Οταν εἰδε τοὺς νεοελθόντας δὲν ἔδειξεν ἀπορίαν, ἀλλὰ ὑπεδέξατο αὐτοὺς φιλοφρόνως καὶ ἀξιοπρεπῶς, καὶ τοιουτοτρόπως ὥστε ὁ Σαδώκ ἀπεστομώθη καθ' ὅλοκληρίαν.

— Καλημέρα ταγματάρχα, εἴπεν ὑστερον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μοίραρχον, ἐνῷ μόλις ἐνὸς βλέμματος ἤξιώσε τὸν Σαδώκ, ἔρχεσθε βεβαίως νὰ θαυμάσετε τὴν ὠραίαν θέαν τοῦ δώματός μου;

— Πραγματικῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μοίραρχος ἐν ἀμηχανίᾳ, ἔχετε θέαν λαμπράν.

— Τωράντι διάκις εύρισκομαι ἐδὼ ἐνθυμοῦμαι τοὺς στίχους τούτους τοῦ Βιργίλίου Πομπινιάνου, ὅστις δὲν στερεῖται ἐντελῶς ποιητικοῦ ὑψους, ἀν καὶ ὁ Βολταῖρος καθ'

ὑπερβολὴν τὸν σατυρίζει. Ἰδοὺ οἱ στίχοι:

Σ' τοὺς ὥραιους αὐτοὺς τόπους ἀγάπω νὰ κατοικῶ,
Οὐαὶ θάλλει η φύσις δῆλη καὶ ἀνθίζει τὸ βουνό.

Κ' ἐκ τοῦ παραθύρου μόνος νὰ βευτάζω καὶ μακρέν
Τῶν ὄρέων νὰ θαυμάζω τὴν ὑπερνεφῆ σειράν.

— Κύριε ἵππότα, ἀπεκρίθη ὁ εἰσαγγελεὺς, εἰς τὸν ὄποιον παρέσχον ὑπονόμιας οἱ ὑπερφίαλοι οὗτοι χαριεντισμοὶ, δὲν ἥλθομεν ἐδὼ διὰ νὰ ὀκούσιωμεν στίχους!

— Α, εἶπεν ὁ ἵππότης Δάρκη ἀνεγείρων τὴν κεφαλήν, καὶ πρὸς τί λοιπὸν ἥλθετε, παρακαλῶ; ..

Ο Δαγγλῆς καὶ ως ἐκ τῆς ἀγωγῆς καὶ ως ἐκ τῆς θέσεώς του ἥτο καθ' ὅλα κοσμοπολίτης καὶ ἐνόησεν ἐπομένως ὅτι ὁ συνάδελφός του παρεξετράπη· ἐπειδὴ δὲ ἐφρόνει ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς δικαιοσύνης ἔπρεπε πάντοτε νὰ ὀμιλῶσιν εὐπρεπῶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὄποιους δὲν εἴχον ισχυροὺς λόγους νὰ θεωρῶσιν ἀναξίους εὐπροσηγορίας, εἴπεν ἀμέσως.

— Μὴ συνερίζεσθε, κύριε ἵππότα, τὸ δξύχολον τοῦ κ. Σαδώκ. Ή δικαιοσύνη εἴναι ὀλίγον τραχεῖα εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀλλ' εἴναι ἐνταυτῷ καὶ συγγνωστά ως ἐκ τῆς βαρύτητος τῶν καθηκόντων της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ φιλοφροσύνῃ σας, ταγματάρχα ἀλλὰ ποίου εἰδούς δοσοληψίαν ἔχω ἐγὼ μετὰ τῆς δικαιοσύνης; ..

— Α, κύριε ἵππότα, ζῶμεν ἐν ἐποχῇ παραδόξων, θήεν θὰ συγχωρήσητε, ἐλπίζω, ἀν σχι τὴν δυσπιστίαν τῆς δικαιοσύνης, τούλαχιστον ἀπλῆν αὐτῆς περιέργειαν.

— Ομολογῶ τὴν ἀμβλύτητα τοῦ νοός μου, κύριοι, διότι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μοὶ φαίνονται ἀκατανόητοι οἱ λόγοι σας!

— Θέλω προσπαθήσει λοιπὸν νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἐννοήσητε χωρίς νὰ προσβληθῆτε ὑπὸ τῶν λόγων μου. Ξένος ὧν ἐν τῇ πόλει ταύτη διάγετε μεγαλοπρεπῶς, ὑποληπτόμενος ἐν ταυτῷ, δὲν ἀμφιβάλλω, παρὰ πάντων ἐν γένει, καὶ παρ' ἐκείνων μάλιστα σίτινες μόνον ἐξ ὀνόματος σᾶς γινώσκουσι. Μᾶς εἴναι λοιπὸν ἐπιτετραμμένον, σπουδαίων ἔνεκα λόγων, νὰ ζητήσωμεν ἐκτενεστέρας πληροφορίας;

— Εξαίρετα, φίλατέ μοι ταγματάρχα, τόρα ἐννοῶ· δὲν σᾶς παρέχει δηλαδὴ ἀρκετὰ ἐχέγγυα τὸ ὄνομά μου, καὶ ἐπομένως, συνεπία ἀνωνύμου τίνος ἀναμφιβόλως καταμηνύσεως, ἐπιθυμεῖτε νὰ πληροφορηθῆτε ἐὰν ἔχω καὶ ἀλλο ἐπώνυμον.

— Ναι, ναι, ως ἔγγιτα ἐμαντεύσατε.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μοι μόραρχε, θὰ σᾶς ἐκπλήξω, ἀναγγέλλων υμῖν εἰλιχριῶς στὶς ὁ καταμυνητῆς εἶπε καθαρὰν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν.

— Πῶς, κύριε;

— Κοινῶς μὲν ὀνομάζομαι ἵπποτης Δάρκ καὶ ὅλοι ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα μὲν γνωρίζουσιν, ἀλλοὶ δὲ εἴναι τὸ καθ' αὐτὸν ἐπώνυμόν μου.

— Μήπως εἰσθε ὁ Σαινφουᾶ; ήρώτησεν ὁ Δαγγλῆς καταπεπλημένος.

— Δὲν εἴμαι οὔτε δὲν ἵπποτης Σαινφουᾶ!

— Καὶ ποῖος εἰσθε λοιπόν, κύριε, ήρώτησεν ὁ ἀνηλεής Σαδώκ, ἀτενίζων θριαμβικῶς τὸν ἔκστατικὸν μοίραρχον.

— Ποῖος εἴμαι δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ τὸ εἴπω ἀτομικῶς εἰς σᾶς, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ ἵπποτης.

— Οὔτε εἰς ἐμέ;

— Απὸ υμᾶς, κύριε Δαγγλῆ, δὲν κρύπτομαι... χορηγήσατε μοὶ μόνον δύο λεπτῶν τῆς ὥρας ἀδειαν!

— Εὑρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των οἱ χωροφύλακες; εἴπεν αἴφνης ὁ Σαδώκ ἐνῶ ὁ ἀνηγματώδης ἵπποτης ἀπεμακρύνετο βραδυπορῶν.

— Φρονεῖτε τάχα στὶς θὰ ζητήσῃ νὰ δραπετεύσητε;;..

— Πολὺ πλέον παράδοξα τούτου πράγματα συνέβησαν, ὑπέλαθεν δὲ εἰσαγγελεύς ἐπισήμω τῇ φωνῇ.

— Καὶ πῶς, η εἰλιχρίνεια μεθ' ἡς ώμιλησε δὲν διέλυσε τὰς υπονοίας σας;....

— Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, κύριε μοίραρχε, τόρα μάλιστα δυσπιστῶ περισσότερον. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀπαθείας τῶν τρόπων καὶ τοῦ θράσους του εἴναι ίκανὸς δλὸν τὸν κόσμον ν' ἀπατήσῃ, ἐκτὸς τοῦ Ηέτρου Σαδώκ!

— Ιδοὺ αὐτὸς ἐπιστρέφει, χαρτοφυλάκιον ἀνὲ χεῖρας κρατῶν.

— Τὸ ὄποιον θὰ ἐμπεριέχῃ ἀναμφιθόλως ἔγγραφα πλαστογραφημένα.

— Σιωπή, τόρα θὰ ἴσωμεν τίς τῶν δύο μας κρίνει δρθότερον!..

IX.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΔΑΡΚ ΚΑΙ Ο ΤΑΜΙΑΣ.

Ο ἵπποτης, ως εἰ τὴν καὶ εἰσαγγελέως διάλογον, ἐπλησίασε τὸν Δαγγλῆν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν

— Κατ' ἄρχας προεθέμην, κύριε, εἰς υμᾶς μόνον νὰ δεῖξω τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κύριος ἐδώ εἴναι συγάδελφός σας, τῷ

ἐπιτρέπω νὰ τὰ ἴδη καὶ αὐτὸς διὰ νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν του καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ πάυσῃ ἀθυροστομῶν.

Καὶ ἔξαπλωθεὶς ἐπὶ τίνος ἔδρας ἔτεινε τὸ χαρτοφυλάκιον πρὸς τὸν μοίραρχον, ἔκεινος δὲ τὸ ἥρπασε μὲ τρέμουσαν ὑπὸ ἀνυπομονησίας χεῖρα καὶ τὸ ἡγεμόνεν ἀμέσως.

— Αναγνώσατε τὴν ἐπιστολήν! εἶπεν ὁ ἵπποτης Δάρκ διὰ φωνῆς ἐντόνου μὲν ἀλλὰ καὶ συγκεκινημένης.

Οἱ ὄφθαλμοι καὶ τῶν δύο προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος ἔγγραφου, ἀλλὰ μόλις ὁ Δαγγλῆς ἀνέγνωσε τὰς πρώτας γραμμὰς, ἀφησε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ρίψας δργίλον βλέμμα ἐπὶ τοῦ εἰσαγγελέως, δοτις ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ διέμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος, ἔτρεξε καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἵπποτου.

— Ψυηλότατε, εἶπεν, εὐαρεστηθῆτε νὰ συγχωρήσητε τοὺς προσβλητικοὺς λόγους τοὺς δοποίους ἀκουσίως ἀπηυθύναμεν πρὸς τὴν Υμετέραν Ψυηλότητα!

— Δὲν πειράζει, κύριε Δαγγλῆ, σηκωθῆτε· μάγος δὲν εἰσθε καὶ ἐπομένως ἡτον ἀδύνατον νὰ μαντεύσητε στὶς ἥμηρ...

— Ο ἔγγονός του Λουδοβίκου XIV! εἶμαι ἀσύγγινωστος. Προσπέσατε, κύριε Σαδώκ, εἰς τοὺς πόδας τῆς Αὐτοῦ Ψυηλότητος καὶ ἐπικαλεσθῆτε τὴν συγγνώμην Της.

— Εὐχαρίστως τὸν συγγωρῶ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ μειδιῶν, διότι δὲν σφάλλετε ὑμεῖς· ὑπάρχουσι πολιτικοὶ λόγοι καὶ πρὸ πάντων νόμος ἀπάνθρωπος, νόμος κατὰ τοῦ δοποίου πολλάκις διεμαρτυρήθην, δοτις δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κόμητος τῆς Τωλώσης νὰ φέρῃ τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ προνόμια τοῦ γένους του.

— Οἱ πιστοὶ θεράποντες τοῦ βασιλέως σᾶς θεωροῦσι πάντοτε νὰ γένονται Τωλώσης οἰκογενείας.

— Ω, ἔγώ εἴμαι σχεδὸν φιλόσοφος, καὶ κατὰ τὴν ἀπλότητα ὁμοιάζω τὴν μάχμην μου τὴν Βαλλιέρ· ἀποφεύγω τὴν τύρβην καὶ προτίμω, ως ἐπροτίμα καὶ ἐκείνη, τὴν μοναξίαν καὶ τὴν ἔρημον ζωὴν, καὶ εἴμαι εὐτυχέστερος, σᾶς βεβαιῶ, ἐν μέσω τῶν ἀνθέων μου, παρ' ὅσον ἡ καρμηλῆτις ἔκεινη ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου της.

— Η Υμετέρα Ψυηλότης ἐστὲ βεβαία στὶς τὸ μυστικόν της θὰ ταφῇ εἰς τὰ ἀδυτα τῶν καρδιῶν μας.

— Ο διοικητὴς καὶ δὲπίσκοπος εἴναι μόνοι

μεμυημένοι, δθεν θὰ μὲ ὑποχρεώσητε μὴ κοινολογοῦντες αὐτό.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι προσεκύνησαν καὶ ἀνέχωρησαν ἐνῶ δὲ ἀπήρχοντο, ὁ Σαδὼκ ἥθελησε νὰ ἀφῆσῃ ἀπαρατηρήτως πως τὸ μανδύλιον τὸ φέρον τὰ οἰκόσημα τοῦ πρίγκηπος, πλησίον μιᾶς πορτοκαλέας· ἀλλ’ ὁ πρίγκηψ τὸ παρετήρησε καὶ ἡρώτησε περὶ τούτου τὸν μοίραρχον, ἐκεῖνος δὲ τῷ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ πρίγκηψ ἡναγκάσθη νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Σαδὼκ.

— Μία σύμπτωσις ἵσως γελοία εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶπε, μοὶ καθιστᾶ πολύτιμον τὸ μανδύλιον τοῦτο.

— "Αγ δὲν ἐφοβούμην μὴ φανῶ ἀδιάκριτος πρὸς τὴν Υ. Ὑψηλότητα, ἥθελον ἐρωτήσεις εἶναι ή σύμπτωσις.

— Εὐχαρίστως, φίλτατε ταγματάρχα! Ἀλλὰ μὴ μὲ ἀποκαλεῖτε εἰς τὸ ἔξης μήτε ἐδὼ μήτε ἀλλαχοῦ ἄλλως παρὰ ἵπποτην Δάρκη. Ἰδοὺ πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη· μιᾶς χυρίας, τῆς ὅποιας εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα, τῆς ἔπεσε προχθές, εἰς τὴν ἐπισκοπὴν μικρὰ ἀνθοδέσμη ἐξ ἴων, ἐγὼ δὲ τὴν ὑπέκλεψα ἀμέσως καλύψας αὐτὴν διὰ τοῦ μανδυλίου τούτου· κατὰ δυστυχίαν ὅμως δὲν ἐχάρην πολλὴν ὥραν τὸν θησαυρὸν μου.

— Σᾶς τὸν ἀφήρεσαν; ..

— Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας!

— Καὶ δὲν γνωρίζετε τὸν κλέπτην; ἡρώτησεν ὁ Σαδὼκ λαβών ἀμέσως ὡς ἐκ τῆς ἐξεως ἥθος ἀνακριτοῦ.

— "Οχι, ἀλλ’ ἂν ἡμην ἔσον ὁ Κ. εἰσαγγελεὺς ὃνσπιστος, θὰ διεσκέδαζον ἐξαίρετα, διότι ὅταν παρετήρησα ὅτι τὸ μανδύλιον ἔλειπεν εὑρισκόμην κατάμονος μετά τίνος περιήμους ζατρικοπάκτου, δστις παραδέξως τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἔκαμεν ἀπειρα σφάλματα εἰς τὸ παίζειν.

— "Αγ δὲν λανθάνωμαι, εἶπεν ὁ μοίραρχος σκεπτόμενος, συνήθως συμπαίζετε μετά τίνος λοχαγοῦ Πολωνοῦ;

— Ναι, μετὰ τοῦ κόμητος Στανισλάου! δὲν ἥθελησα νὰ εἴπω τὸ ὄνομά του, τίνα μὴ προδώσω ἀντίζηλον, δστις ὑπὸ φθόνου κινούμενος ἀναντιρρήτως, μοῦ ὑπέκλεψε τὸ κειμήλειον! ..

Οἱ δύο συνεταῖροι καὶ πάλιν ἐδαφιαίως προσκυνήσαντες ἀπῆλθον, ἀφοῦ δὲ κατέβησαν τὴν κλίμακα.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Δαγγάλης, τὰ ἐπεριμένετε σεῖς αὐτά; ἀκούεις ἐκεῖ, ἐγγονὸς τοῦ Λουδο-

βίκου XIV ποῖος τὸ ἐφαντάζετο;

— Κύριε μοίραρχε, ἐψιθύρισεν ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ ἔνοχοι πολλάκις εἶναι γονιμώτατοι εἰς εὔρεσιν δόλων!

— Καλὲ, ἀκόμη ἀμφιβάλλετε! ἄ, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πλέον, ἀγαπητέ μου Σαδὼκ!

— Ηιθανὸν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα νὰ ἡσαν πλαστά...

— "Οχι, διότι γνωρίζω τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κόμητος Φλωρεντίνου.

— Ποῖος μᾶς διαβεβαιοῖ τέλος πάντων περὶ τῆς ταύτητος τοῦ προσώπου;

— Τὸ ἄλλως ἀνεξήγητον σέβας μετὰ τοῦ ὅποιου προσεφέροντο πρὸ πολλοῦ ὁ διοικητὴς καὶ ὁ ἐπίσκοπος πρὸς τὸν κατὰ φαντασίαν ἵπποτην.

— "Εστω! παραδέχομαι ἐν μέρει τὰς πεποιθήσεις σας, ἀλλ’ ἐπιτρέψατε μοι καὶ σεῖς νὰ δυσπιστῶ περὶ τινῶν πραγμάτων, τα ὅποια θὰ προσπαθήσω νὰ φέρω εἰς φῶς χάριν τῆς ἀληθείας.

— Μὴ λησμονήσητε τὸν Πολωνὸν ἀξιωματικόν.

— "Απ’ ἐναντίας, τὸν ἔχω πάντοτε ὑπ’ ὄψιν μου, ἀπεκρίθη ὁ Σαδὼκ, διότι παρατηρῶ μυστηρώδη τινὰ συνάφειαν μεταξὺ τῶν δύο ἀνθρώπων τοὺς ὅποιους ὑποπτεύομαι.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ μὲν Σαδὼκ μετέβη πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐρευγῶν του, ὁ δὲ Δαγγάλης, σταθερὸς εἰς τὰς ἀποφάσεις του καὶ ἐπ’ οὐδεὶν λόγῳ παρεκκλίνων τῆς ὁδοῦ ἦν ἀπαξιδεύγραψε, κατηυθύνθη πρὸς τὸ συμβολαιογραφεῖον ὅπου ἔμελλον νὰ ὑπογραφῶσι τὰ προικοσύμφωνα τῶν τέχνων του.

Ο’Ιωάννης Γρηλλός, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ψυχρὸς καὶ ὠχρὸς, συνέταξε τὰ συμβόλαια κατὰ τὰς δοθείσας αὐτῷ ὁδηγίας· ἐνῷ λοιπὸν ὁ Δαγγάλης τὰ ἐπεθεώρει, ἔφθασαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον οἱ κύριοι Μαυρίκιος Σαινβικτώρ, Δετιζάν, Δαρασσῆς καὶ Δυβάλ Δεβαρεβρῆ, προσκληθέντες ὡς μάρτυρες, δλίγον δὲ πρὸ τῶν ὀχτὼ ώρων καὶ ἡ Θηρεσία μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της. Μόνον πλέον ἐπεριμένοντο ἡ οἰκογένεια Κορνελλάνου καὶ ὁ Βονρεπώ, ἀλλ’ οὐδεὶς ἔφαίνετο καὶ εἰς μάτην ὁ μοίραρχος ἔτεινε τὸ οὖς, ἐνῷ ἐφυλλολόγει τὰ συμβόλαια μὲ τρέμουσαν ὑπὸ ἀνυπομονησίας, τόρα δὲ καὶ ὄργης χεῖρα· μήτε ἀμάξης, μήτε φορείου χρότος ἤκουετο. Τέλος τὸ ὠρολόγιον ἐστήμανεν ὀκτὼ ὥρας· αἴφνης εἰσεπήδησεν εἰς τὸ συμβολαιο-
(ἀκολουθεῖ)